

22 мая – каментарый да першага чытання
(Дз 15, 1–2. 22–29)

Царква і сінадальнасць

Царква – гэта супольнасць, якая ўвесь час вучыцца. У чытанні з Дзеяў апосталаў мы чуем, як Царква вучыцца вырашаць крызісы. Крызіс узнік з-за таго, што некаторыя хрысціяне, што паходзілі з юдэяў, пачынаюць вучыць былых язычнікаў пра неабходнасць выканання ўсяго закону Майсея. “Калі распачалася немалая спрэчка і змаганне Паўла і Барнабы з імі, было вырашана, што Павел і Барнаба, і некаторыя іншыя з іх пойдучь у гэтай справе да Апосталаў і старэйшых у Іерусалім. Тады Апосталы і старэйшыны разам з усёй Царквой, выбраўшы сярод сябе Юду, званага Барсабам, і Сілу – мужоў, якія былі першымі сярод братоў, вырашылі паслаць іх у Антыёхію з Паўлам і Барнабаю” (Дз 15, 2. 22).

У вырашэнні крызісу прымаюць удзел Апосталы, старэйшыны і ўся супольнасць вучняў Хрыста. Сёння называем такі шлях сінадальным, і да яго вяртаецца Каталіцкая Царква. Напрыклад, калі ў межах падрыхтоўкі да Сінода біскупаў 2023 года праходзіў дыяцэзійны этап, кожны жадаючы мог прыняць у ім удзел, запоўніўшы спецыяльную анкету. Мы ўсе – вернікі, святары ды біскупы – адказныя за лёс Царквы. □□□ У Царкве візантыйскай традыцыі сінадальнасць спрадвеку займала вельмі важнае месца. Нездарма першыя сусветныя саборы адбываліся на хрысціянскім Усходзе. У сярэднявечным Канстанцінополі тэалагічныя пытанні абмяркоўваліся не толькі вучонымі-багасловамі ў акадэмічных залах, але і звычайнымі гараджанамі на плошчах і рынках.

□□□ На жаль, часам гэтая сінадальнасць набывала хваравітыя формы, калі большасць прымала ерэтычную дактрыну і натоўп выганяў з храмаў тых святароў ці біскупаў, якія абвешчалі праўдзівую навуку. Таму так важна трыванне ў навуцы Апосталаў ды суладдзі (па-грэчаску – сінэргія) паміж свецкімі ды духавенствам.